

Rik

Hij vermant zich, haalt diep adem en recht zijn rug. Nú moet hij het doen. Al een paar keer heeft hij hier op donderdag in de gang rondgelopen en vroeg hij zijn vrienden vast naar huis te gaan, omdat hij zijn mentor wilde spreken tijdens het inloopuur. Maar toen het zover was, durfde hij toch niet en ging hij verslagen naar huis.

Deze week is het anders. Het móét. Hij dwingt zich ertoe op de kamerdeur van zijn mentor te kloppen.

Zijn doopnamen zijn Hendrik Johannes. Zijn opa heet zo, en zo moest hij ook heten. Oma had hem binnengebracht bij de doop. Ze vertelde hem later dat, toen de dominee zijn namen noemde, hij ineens zijn oogjes had opengedaan. Alsof hij wakker werd toen hij hoorde dat het over hem ging.

Zijn ouders noemen hem Rik. Best een leuke naam, vindt hij. Een beetje stoer. Maar in zijn hart is hij vaak bang. Hoort hij er wel bij? Telt hij mee bij zijn vrienden?

Daarmee begon de ellende.

Een paar maanden geleden in de grote pauze hielden ze hem weer hun telefoon voor.

'Rik! Dit moet je echt zien! Deze meid, wow! Doe niet zo zielig, man. Even kijken, wat geeft dat nou? Heb je dat echt nog nooit gedaan? Dat meen je niet.'

Zijn vrienden lachten hem uit en gaven hem een duw.

'Wát, ik nog nooit? Houd je mond, sukkel!'

Hij kon er niet meer tegenop. Hij keek.

Zijn vader en moeder hadden er met hem een goed gesprek over gehad. Als je eraan begint, zeiden ze, is het alsof je een brandend huis in stapt. Die beelden raak je nooit meer kwijt.

Hij had zichzelf voorgenomen om nooit te kijken. Echt nooit!

Maar toen was er ineens toch die eerste keer. Hij brak zijn woord en zijn tot dan toe veilige wereld stortte in. Hij was de drempel over. Daarna was het niet echt moeilijk meer.

's Nachts, als iedereen slaapt, kijkt hij. Lekker rustig. Even maar, neemt hij zich steeds voor. Maar dat even bestaat niet. Het is juist precies andersom: elke keer blijft hij langer kijken dan hij van plan was.

Hij haat zichzelf erom. Hij kan er wel om huilen. Alles is anders geworden. Zijn moeder is zo lief, en ze vertrouwt hem helemaal. Ze zou eens moeten weten ... Hij is jaloers op zijn zusje, zij is alle dagen blij en onbezorgd. Dat was hij ook altijd. Tot die ene dag.

Maar nu moet hij praten. Zijn mentor is de enige aan wie hij zijn geheim durft te vertellen. Meneer De Lange kan hem helpen. Rik weet het zeker. Alsof de Heere dat in zijn hart heeft gelegd. Dit is de enige uitweg, anders wordt hij gek. Van zichzelf en van alles.

Hij klopt aan en doet de deur langzaam open.

Meneer De Lange zit achter zijn bureau, gebogen over zijn werk. Hij kijkt op en ziet hem staan.

‘Ha, Rik! Even één zin even afmaken ...’

Dat ‘even’ duurt twintig seconden, die voor Rik eeuwen lijken.

‘Vertel, jongen! Ga zitten!’

Voor het bureau van meneer De Lange neemt hij plaats. Misselijk van angst.

Hij pakt zijn sleutels uit zijn zak, doet ze er weer in, kijkt wanhopig naar buiten, wringt zijn handen.

‘Meneer ...’ begint hij. Zijn stem klinkt raar. Ineens legt hij zijn armen op tafel en huilt alsof hij nooit meer op kan houden.

‘Rik! Hé zeg!’ Meneer De Lange staat op en loopt naar het fonteintje, draait de kraan open en schenkt een glas water in. ‘Hier, alsjeblieft, misschien helpt dit.’

Maar het helpt niet. Rik kan niet praten. Het is te veel.

Waar moet hij beginnen?

Meneer De Lange begrijpt dat het zo niet zal gaan.

‘Weet je wat we doen? We gaan even naar buiten.’

Daar lopen ze dan. Samen in het park achter het schoolgebouw.

Hier is hij iedere dag in de grote pauze met zijn vrienden te vinden. Daar staat hun bankje, waar ze altijd rondhangen. Ook die keer. Die ene keer dat zijn vrienden die beelden op het scherm lieten zien.

Daarna had hij het 's avonds thuis ook gedurfd. Dat was de dag dat zijn leven anders werd. Kon hij maar terug naar die dag. Kon hij het maar overdoen. Steeds kwamen de woorden van de Heere Jezus terug in zijn hoofd: 'Als je oog je tot zonde verleidt ...' Welke zonde dan? Alleen maar het kijken? Wat geeft dat? Iedereen kijkt! Je doet er niemand kwaad mee.

Alleen jezelf. En je ouders ... en de Heere.

Daar is hij nu wel achter gekomen. Zijn oprechtheid is hij kwijt. Zijn blijdschap is weg. Altijd dat gelieg. Mama zegt 's morgens: 'Wat zie je er nog moe uit, joh. Heb je wel goed geslapen?'

'Ja hoor, mam. Veel huiswerk.'

Ook dat gedoe om 's avonds zijn smartphone mee te mogen nemen naar boven. Maar het meest branden de woorden van de Heere Jezus Zelf in zijn hart. Als je oog je tot zonde verleidt, ruk het uit. Zo radicaal. Maar dat kan hij niet alleen.

De frisse buitenlucht doet hem goed. In de verte hoort hij een bus rijden in een niet-eindigende stroom van voortsnellend verkeer. Dan begint hij te praten, alles

vertelt hij. Terwijl hij praat, voelt hij een enorme last van zich afglijden. Al veel te lang liep hij hiermee. Meneer De Lange laat hem helemaal uitpraten. Wat voelt dit goed.

Zijn ouders waarschuwen? Nee! Echt niet. Daar is hij nog niet aan toe. Dit gesprek is voorlopig even genoeg. Meneer De Lange knikt begrijpend.

Maar het is wel het begin van meer gesprekken samen. Waaróm is hij ermee begonnen?

Omdat hij bang was voor zijn vrienden.

Omdat hij niet wilde achterblijven.

Rik kan er steeds beter over praten.

Meneer De Lange luistert en denkt na. Hij bidt om wijsheid.

Alles kan Rik aan hem kwijt. En langzaam lijkt zijn gevoel van wanhoop te verdwijnen. Aan het einde van de donkere tunnel is weer een sprankje hoop.

Zal de Heere hem willen vergeven en zal hij met Hem in het reine kunnen komen? In het begin gelooft hij zelf van niet.

En zijn ouders? Hij weet: ook hun moet hij alles vertellen. Als hij alleen al aan zijn moeder denkt, krijgt hij het benauwd.

Meneer De Lange bindt het hem op zijn hart: 'Flink zijn, Rik, neem haar de volgende keer mee.'

Maar dat durft hij niet. Meneer De Lange nodigt ten slotte zelf zijn ouders uit op school om over de laatste

schoolresultaten te praten. Daar moeten ze het inderdaad wel over hebben. Zijn cijfers zijn in de afgelopen maanden gekelderd van voldoende-goed naar matig-onvoldoende. Zijn moeder komt op school en heeft met hem en meneer De Lange een intensief gesprek.

Nu is alles stil in hem. Na maanden van angst en onzekerheid heeft God hem rust gegeven. Er is vrede. Vergeving.

Meneer De Lange zegt: 'Dat is het werk van de Heilige Geest.'

Na het gesprek met zijn moeder las hij met hem uit Jesaja 40, over de Herder Die Zijn lammeren in Zijn armen draagt.

Zo veilig is Rik nu bij Hem.

Hij weet het voor altijd.